

Diagnóza

Kdybych byla manažerkou, jezdila bych autem,
po úspěšných jednáních můj den by končil rautem.
Jenže já mám sklony spásitelské, nejdu po výdělku,
radši jezdím MHD a dělám učitelku.

V tramvaji si denně chvilku
opakuji násobilku,
na procházce zelení
provází mě dělení.

Velká psací abeceda
sedá se mnou u oběda
a v průběhu svačiny
přisednou si množiny.

Občas v rámci vlastivědy se do výkladu vnořím
a udělám si výlet třeba k Jaderskému moři.
Když se vrátím z rozjímání k třídě bez dozoru,
ředitel je ve dveřích a průšvih na obzoru.

Kluci holkám vzali pití
za účelem vlnobití,
jedna vlna vletěla
řediteli do čela.

Zachraňuji situaci,
podávám mu houbu sací,
za pomoci atlasu
se vymotávám z trapasu.

Kdybych byla manažerkou v sukni typu pouzdro,
s předstíraným optimismem trousila bych moudro.
Jenže já jsem duše otevřená, nemám ráda pózy,
nestydím se za příznaky svojí diagnózy.

Ráno zjistím, jak je venku,
a hned připnu na nástěnkou
k oblékání pokyny
pro každého z rodiny.

Umytí a učesaní
sejdeme se na snídani,
stolujeme bez hádek,
máme zasedací pořádek.

Při jídle čte manžel zprávy
a vůbec ho neotraví,
ani když mu při čtení
hrubky v tisku červením.

Život se mnou není hračka,
kačka u nás bláto tlačká,
husa zase chodí bosa,
a to tele hubou mele,
a ta kráva mléko dává...

Můj muž vědu z toho nedělá –
mám totiž za manžela anděla.